

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 80.014 van 29 april 1999
in de zaak A. 44.540/VII-10.157.**

In zake : Georges BOEYKENS,
die woonplaats kiest bij
Advocaat M. DE LAT,
kantoor houdende te ERPE-MERE,
Gentsesteenweg 157

tegen :

de bestendige deputatie van de provincieraad
van OOST-VLAANDEREN

tussenkommende partij :

Eric VAN DE STEEN (overleden),
die woonplaats koos bij
Advocaat L. LOOS,
kantoor houdende te AALST,
Majoor Claserstraat 19, bus 2.

DE RAAD VAN STATE, VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Georges BOEYKENS op 28 juni 1991 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen van 18 april 1991 waarbij het besluit van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Erpe-Mere van 30 januari 1990, houdende toelating aan verzoeker om voor een termijn van 15 jaar een autoherstelplaats te exploiteren te Bambrugge, Oudenaardse Steenweg, wordt ingetrokken;

Gezien het verzoekschrift tot tussenkomst van 9 september 1991;

Gelet op de beschikking van 13 september 1991 die de tussenkomst van Eric VAN DE STEEN toelaat;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Adjunct-auditeur P. SOURBRON;

Gelet op de beschikking van 6 januari 1998 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memorie van verzoeker;

Gelet op de beschikking van 8 februari 1999 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 4 maart 1999, op welke datum de zaak wordt uitgesteld tot de openbare terechtzitting van 25 maart 1999;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat M. DE LAT, die verschijnt voor verzoeker, en van Bestuurssecretaris F. COCRIAMONT, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur P. SOURBRON;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. De rechtspleging

Overwegende dat uit een uittreksel van de overlijdensakten van de gemeente Erpe-Mere blijkt dat Eric VAN DE STEEN, tussenkomen de partij, op 21 januari 1996 is overleden; dat met een brief van 20 augustus 1998 zijn raadsman de Raad van State meedeelde dat zijn echtgenote de zaak niet wenst verder te zetten en er geen hervatting van het geding zal zijn;

2. De gegevens van de zaak

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

2.1. Op 28 augustus 1989 dient verzoeker bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Erpe-Mere een vergunningsaanvraag in voor de exploitatie van een garage-werkplaats, gelegen aan de Oudenaardsesteenweg te Bambrugge (Erpe-Mere).

2.2. Met een besluit van 30 januari 1990 verleent het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Erpe-Mere de gevraagde vergunning voor een termijn van 15 jaar. Deze vergunning wordt afhankelijk gesteld van de naleving van enkele bijzondere exploitatievoorwaarden. Zo wordt onder meer het uitvoeren van luidruchtige werken en machinale werken verboden tussen 19 uur en 7 uur, alsook op zon- en feestdagen.

Het vergunningsbesluit wordt door aanplakking bekendgemaakt van 15 februari 1990 tot en met 25 februari 1990.

2.3. Met een ter post aangetekend verstuurd schrijven tekent de familie VAN DE STEEN-HEYNDERICKX, naaste bureu van de betrokken inrichting, op 21 februari 1990 bij de bestendige deputatie van de provincieraad

van Oost-Vlaanderen beroep aan tegen het besluit van 30 januari 1990 van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Erpe-Mere.

In het beroepschrift wordt hoofdzakelijk verwezen naar de inhoud van het bezwaarschrift dat de beroepsindieners schriftelijk indienden tijdens het openbaar onderzoek van de exploitatie-vergunningsaanvraag.

Samenvattend betreffen deze bezwaren : de strijdigheid van de inrichting met de planologische bestemming agrarisch gebied, de verkeershinder, de overlast door het stallen van voertuigen en autowrakken op de openbare weg, de milieuhinder en de inbreuk op de privacy.

Het beroepschrift werd aan de exploitant betekend op 13 juni 1990.

2.4. In het kader van de beroepsprocedure worden verschillende adviezen uitgebracht:

a. Op 25 januari 1991 adviseert het AROL-bestuur voor leefmilieu de gevraagde vergunning te verlenen voor een periode van 2 jaar op proef, mits het naleven van een aantal exploitatievoorwaarden. Luidens dit advies is de wenselijkheid van een proefvergunning gesteund op volgende vaststellingen en overwegingen :

"Gelet op de geringe afstand van woning tot garage; gelet op de konstruktie van de loods (groene metalen loods die m.i. qua akoestiek geen positieve resultaten geeft), gelet op de regelmatig toegezonden klachten waarin wordt beweerd dat de exploitant de opgelegde werkuren (7-19 u) niet respecteert en de poort van de werkplaats openblijft, gezien anderzijds het bedrijf langs een drukke baan ligt wat overdag zeker een hoog achtergrondsgeluidsniveau oplevert, meen ik dat de vergunning best op proef wordt toegestaan, teneinde na te gaan of de voorwaarden stipt worden nageleefd. Tevens wordt voorgesteld geluidsmetingen te laten uitvoeren door een erkend labo, dat dan eventuele saneringen kan voorstellen indien nodig".

b. De provinciale dienst voor de bescherming van het leefmilieu adviseert op 27 februari 1991 de vergunning te verlenen voor een proefperiode van 1 jaar. De beperking van de duurtijd van de vergunning is ingegeven door de mogelijke geluidshinder van de carrosseriewerkzaamheden. Het advies van 27 februari 1991 stelt in dat verband :

"2. Geluidshinder

Daar de inrichting een éénpersoonszaak betreft, dient normaliter weinig geluidshinder gevreesd, doch de ervaring leert dat het uitvoeren van carrosseriewerken (kloppen, slijpen, e.d.) voor de directe omgeving geluidshinder kan veroorzaken, temeer de afstand van de werkplaats tot de naastgelegen woning van de beroepers klein is (8 à 10 m).

Volgens dhr. BOEYKENS G. wordt er niet gewerkt buiten de normale werkuren, de beroepers beweren het tegendeel.

Ter voorkoming van de eventuele geluidshinder worden door de A.R.O.L. geluidsvoorwaarden voorgesteld, aangevuld met het voorstel een geluidsstudie te laten uitvoeren door een erkend labo binnen de zes maanden na datum van het afgeleverde besluit.

Het laatste voorstel vindt de Dienst overdreven, daar het voor de exploitant (éénpersoonszaak) financieel niet haalbaar is een geluidsstudie te laten verrichten, temeer door de A.R.O.L. wordt voorgesteld een vergunning op proef te verlenen voor een periode van 2 jaar.

Terzake stelt de Dienst voor dat een vergunning op proef (1 jaar) zou verleend worden, teneinde te kunnen evalueren of de naleving van de opgelegde voorwaarden voldoende is om de eventuele geluidshinder te voorkomen. Na de proefperiode kan dan nog altijd een geluidsstudie bijkomend worden opgelegd";

2.5. Met een besluit van 18 april 1991 besluit de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen het ingestelde administratief beroep gedeeltelijk in te willigen.

Het beroepen besluit van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Erpe-Mere wordt opgeheven en met als motivering de weergave van de inhoud van voornoemde adviezen wordt aan verzoeker de

gevraagde vergunning toegestaan "voor een termijn van 1 jaar".

De exploitatie wordt tevens verbonden aan het naleven van een aantal algemene en bijzondere voorwaarden die zowel blijken uit het dispositief van het besluit van de bestendige deputatie als uit de bij het vergunningsbesluit gevoegde bijlagen. Zo is luidens punt 5 van bijlage 2 bij het vergunningsbesluit iedere activiteit en iedere werking van machines, inherent aan de exploitatie van de inrichting, verboden van 19 uur tot 7 uur en op zon- en feestdagen.

2.6. Met een brief van 14 juli 1991 bevestigt de verwerende partij aan verzoeker als antwoord op zijn verzoek hem een voorlopige vergunning toe te staan tot aan de uitspraak door de Raad van State dat het een vergunning op proef betrof en dat het al dan niet definitief verlenen van de vergunning zou beoordeeld worden op het einde van de proefperiode;

3. De ontvankelijkheid.

3.1. Overwegende dat verzoeker in zijn verzoekschrift en in zijn memorie van wederantwoord de Raad van State verzoekt om het door de bestreden beslissing opgeheven besluit van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Erpe-Mere te bevestigen;

3.2. Overwegende dat in het kader van het vernietigingscontentieux de Raad van State alleen bevoegd is om de aangevochten beslissing te vernietigen; dat hij zich niet in de plaats van het bestuur kan stellen door in een vernietigingsarrest te bepalen dat een beslissing die het voorwerp uitmaakte van een georganiseerd administratief beroep dient te worden bevestigd; dat het gedeelte van het voorwerp van het beroep dat strekt tot de bevestiging van het besluit van het college van burgemeester en schepenen van de

gemeente Erpe-Mere van 30 januari 1990 onontvankelijk is;

4. De gegrondheid van het beroep.

4.1.1. Overwegende dat verzoeker in het eerste middel aanvoert wat volgt :

"Eerste middel: materiële motiveringsplicht
Schending van art. 97 van de Grondwet en art. 10, 11, 13 van het ARAB

De Bestendige Deputatie, als bestuur, moet het bewijs leveren van de redelijkheid van haar beslissing, wat slechts kan met de motivering en dus met bewijs van motivering.

Een administratieve beslissing moet steeds de rehtens vereiste feitelijke grondslag hebben, m.a.w. door de wettelijke vereiste motieven worden gedragen (cfr. Alg. Beginselen v. behoorlijk bestuur in de Rechtspraak van de R.v.S., Dr. Prof. Dr. L.P. SUETENS, Tijdschr. vr. Bestuurswet. en Pub. R. 36° Jg., 1981, blz. 81 e.v.)

Art. 10: verplicht de overheid uitspraak te doen door een met redenen omkleed besluit.

Dat verzoeker eerst een toelating heeft gekregen van het Schepencollege te Erpe-Mere voor de uitbating van een garage voor 15 jaar. Verzoeker doet een investering van een paar miljoenen en gaat een hypothecaire lening aan om deze te betalen. De metalen loods wordt geplaatst en later dient verzoeker vast te stellen dat de verleende vergunning wordt herzien.

1) Dat ten eerste verzoeker niet weet in welke mate de beslissing van het Schepencollege werd herzien.

Dat in de motivering sprake is dat Arol van oordeel is een vergunning op proef te verlenen voor twee jaar vanaf 30.01.90 en in art. 3 van het besluit staat dat de vergunning wordt verleend met ingang van heden voor een termijn van één jaar. Zonder enige aanduiding of dit op proef is of niet.

Het dient niet gezegd dat de beslissing dienaangaande onduidelijk is en de rechtssituatie van verzoeker anders is, of de vergunning nu al dan niet op proef werd toegestaan.

Indien er gewoon een vergunning werd verleend, dient verzoeker zich na het verstrijken van de termijn tot het College van Burgemeester en Schepenen te wenden, indien de vergunning op proef werd toegestaan, dient verzoeker zich opnieuw tot de Bestendige Deputatie te wenden na het verstrijken van de termijn.

2) Dat deze onduidelijkheid dient te leiden tot de vernietiging, temeer waar ten tweede de Bestendige

Deputatie nergens uitdrukkelijk motiveert waarom het besluit van het College van Erpe-Mere dient te worden herzien.

Alleen wordt in de feitelijke weergave gesteld dat Arol-Bestuur Leefmilieu in haar advies dd. 25.01.91 voorstelt om de vergunning te verlenen voor twee jaar op proef, vanaf 30.01.90 ten einde na te gaan of de voorwaarden stipt worden nageleefd en met voorstel om geluidsmetingen te laten uitvoeren.

Dat de BD stelt dat de provinciale dienst Leefmilieu aanhaalt dat de ervaring leert dat het uitvoeren van carrosseriewerken voor de directe omgeving geluidshinder kan veroorzaken.

Dat zodoende men dient op te merken dat men nergens vaststelt dat :

- 1) de voorwaarden opgelegd door het College van Burgemeester en Schepenen onvoldoende zouden zijn voor de omgeving om (geluids)hinder te voorkomen;
- 2) men evenmin vaststelt dat verzoeker de voorwaarden opgelegd door het College van Burgemeester en Schepenen niet zou naleven;
- 3) er werkelijk geluidshinder zou zijn. Het feit dat er mogelijks geluidshinder zou kunnen optreden (kan), is onvoldoende om een intrekking te wettigen van 15 jaar vergunning verleend door het Schepencollege.

Voorals men rekening houdt met het feit dat er helemaal geen geluidshinder is, gezien de metalen loods van verzoeker volledig geïsoleerd is en het geluid van de wagens op de provincieweg vooraan en van de autoweg achteraan auditief stante pede onmiddellijk, zonder ingewikkelde meetapparatuur kan vastgesteld worden.

Gezien het onderzoek naar mogelijke motivering leidt tot het besluit dat er geen aangehaalde motieven zijn, dient vastgesteld te worden dat de beslissing met machtsoverschrijding werd genomen.

Dat in de technische motieven zelf er geen onderzoek is geweest naar de werkelijke geluidshinder.

Dat de Bestendige Deputatie deze adviezen niet bespreekt of aanhaalt, nog minder ontmoet of aanvult (wat hier zeker nodig was).

Dat zodoende de BS tekort komt aan haar zorgvuldigheidsplicht.

3. Ten derde, door op geen enkel ogenblik het feit te bespreken of de voorwaarden van het College onvoldoende waren en al dan niet nog geluidshinder veroorzaakt, het bestreden besluit een appreciatie inhoudt, die kennelijk onredelijk is.

(zie arrest VAN BELLEGHEM, nr. 16922 van 11.03.75)

Dat de BS slechts herziening van de door het Schepencollege toegestane looptijd van 15 jaar had mogen uitspreken, indien zij vaststelde dat hoe dan

ook, nog de normale hinder van de grenzen van nabuurschap werden overtreden.

Dat het aan de beslissende overheid toekwam om de redenen aan te duiden en de adviezen te onderzoeken en desgevallend uit te werken en te ondersteunen.

Dat de RvS de formele motiveringsplicht bij beslissingen inzake exploitatievergunningen, reeds meermaals heeft gesteld dat een loutere verwijzing naar adviezen die niet bij het besluit zijn gevoegd, niet volstaan (o.m. RvS arrest BVBA RENT-a-GAS, nr. 32.387, dd. 18.04.89).

Een verwijzing naar een voorstel van Arol dat de vergunning best op proef wordt toegestaan, ten einde na te gaan of de voorwaarden worden nageleefd is onvoldoende.

Arol had concreet dienen te onderzoeken of de uitbating en de naleving van de voorwaarden van de gemeente al dan niet nog geluidshinder meebracht.

Dat er geen motieven tot beslissing zijn, minstens zij onrechtmatig lijken, zodat de beslissing BS door machtsoverschrijding is aangetast";

4.1.2. Overwegende dat de verwerende partij daarop antwoordt :

"1. De verzoeker voert in een eerste middel aan dat de beslissing genomen werd met schending van de materiële motiveringsplicht. De beslissing is onzorgvuldig gemotiveerd omdat de redenen voor het opheffen van het besluit van het Schepencollege en voor het wijzigen van de exploitatievoorwaarden niet vermeld worden; de beslissing is niet gemotiveerd door loutere verwijzing naar de adviezen en mist feitelijke grondslag.

De Bestendige Deputatie merkt op dat in het overwegend gedeelte van haar besluit uitgebreid verwezen wordt naar de adviezen van de Administratie voor Ruimtelijke Ordening en Leefmilieu - Bestuur voor Leefmilieu en de Provinciale Dienst voor de Bescherming van het Leefmilieu, waarin het verlenen van de vergunning op proef voorgesteld wordt. Het besluit bevat de motieven en die aanleiding geven tot het verlenen van de vergunning op proef. Hoewel door een materiële vergetelheid de vermelding '(...) op proef' in artikel 3 niet uitdrukkelijk herhaald wordt, blijkt uit het samenlezen van de motivering (inzonderheid de 3de laatste paragraaf van het overwegend gedeelte) en bedoeld artikel 3 overduidelijk dat haar College een vergunning voor 1 jaar op proef beoogde te verlenen.

In de bezwaarschriften ingediend gedurende het openbaar onderzoek en het beroepschrift worden door de buurtbewoners klachten in verband met de inplanting van het bedrijf, reuk- en lawaaihinder

aangevoerd. Op basis van hun onderzoek ter plaatse schetsen de adviserende diensten de concrete toestand : de afstand tussen klagers woning en de werkplaats bedraagt amper 10 meter, de werkplaats bevindt zich in een nauwelijks akoestisch geïsoleerde loods, de bedrijfsactiviteiten omvatten het uitvoeren van carrosseriewerken en regelmatig werden klachten geuit. De diensten stelden dat, mits stipt naleven van de voorgestelde exploitatievoorwaarden, de inrichting allicht zonder overmatige hinder voor de onmiddellijke omgeving kan uitgebaat worden; teneinde de efficiëntie van de opgelegde exploitatievoorwaarden te toetsen adviseerden ze om de vergunning op proef te verlenen.

Het besluit verschaft in het overwegend gedeelte uitgebreid aandacht aan de adviezen, de feitelijke gegevens en de motieven om de vergunning op proef te verlenen.

Omdat de Bestendige Deputatie in beroep de vergunningsaanvraag opnieuw volledig beoordeelt kan ze uiteraard de vergunningstermijn en de opgelegde exploitatievoorwaarden wijzigen. De overwegingen bij haar beslissing brengt overigens de concrete motieven aan voor het wijzigen van het besluit van het Schepencollege.

Uit bovenstaande blijkt dat de beslissing grondig gemotiveerd werd: de feitelijke grondslag werd vermeld, de inhoud van de adviezen werd beschreven waardoor expliciet de motivering en de conclusie van de adviserende diensten werd bijgetreden en de wijziging van de vergunningstermijn en de opgelegde exploitatievoorwaarden werd door dezelfde feitelijke gegevens en motivering verantwoord.

Alzo werd geenszins de motiveringsplicht geschonden";

4.1.3. Overwegende dat in zijn memorie van wederantwoord verzoeker als volgt repliceert :

"1. De tussenkomende partij kan toch onmogelijk betwisten dat de door haar destijds aangekochte woning gelegen is aan de drukste baan van Erpe-Mere en omstreken, zijnde de Oudenaardsesteenweg in de nabijheid van op- en afritten van de E40.

Het verkeer veroorzaakt ongetwijfeld veel meer geluidshinder dan de nabijheid van de garage van konkluant.

Wanneer de tussenkomende partij derhalve werkelijk een rustige woonomgeving had gezocht, dan had zij zeker niet daar moeten gaan wonen.

Net zo min als dit argument enige grond raakt, geldt dit -zelfs nog meer- voor haar andere beweringen.

Inderdaad blijft de tussenkomende partij beweren dat konkluant de opgelegde exploitatievoorwaarden niet zou naleven.

Zij blijft evenwel ingebreke enig bewijs daarvan voor te brengen.

Deze beweringen worden evenwel met klem ontkend.

Het beste bewijs dat de activiteit van konkluant voor de onmiddellijke omgeving niet de minste hinder veroorzaakt, is toch het feit dat de onmiddellijke burenen, met uitzondering uiteraard van tussenkomende partij, uitdrukkelijk verklaren niet de minste hinder te ondervinden.

De onheilsvoorspellingen van partij VAN DE STEEN, waarmee hij wel de Bestendige Deputatie heeft overdonderd in zijn beroepschrift zijn inderdaad pure verzinsels gebaseerd op loutere veronderstellingen.

Het is dan ook onbegrijpelijk dat de Bestendige Deputatie, zonder enig voorafgaandelijk daadwerkelijk onderzoek naar geluids- of andere hinder, gemeend heeft deze beweringen van tegenpartij zomaar te moeten involgen.

Weliswaar werd door de Bestendige Deputatie thans in haar Memorie wel verduidelijkt dat zij wel degelijk een vergunning van 1 jaar op proef zou hebben toegestaan.

Ook nu blijft zij evenwel ingebreke om deze beslissing te verantwoorden.

Inderdaad is duidelijk dat zij konkluant in een zeer precaire situatie heeft gedrongen zonder dat enig objectief element aanwezig was ter ondersteuning van haar beslissing.

Haar beslissing is inderdaad enkel gesteund op de veronderstellingen zoals aangebracht door de tussenkomende partij.

Enig voorafgaandelijk onderzoek van deze loutere beweringen is niet gebeurd. Door louter te stellen dat er een mogelijkheid bestaat zonder de werkelijkheid na te gaan, houdt in dat haar beslissing wel degelijk aangetast is door machts-overschrijding";

4.1.4.1. Overwegende dat verzoeker in het middel de schending aanvoert zowel van de formele als van de materiële motiveringsplicht (eerste onderdeel), en van het redelijkheidsbeginsel (tweede onderdeel);

4.1.4.2.1. Overwegende, wat het eerste onderdeel betreft, dat verzoeker er aan voorbijgaat dat de beslissing over een beroep inzake een exploitatie-vergunningsaanvraag geen uitspraak in betwiste zaken

betreft zodat de motiveringsplicht zoals opgelegd in artikel 149 van de gecoördineerde Grondwet (het vroegere artikel 97) op de bestreden beslissing niet van toepassing is;

4.1.4.2.2. Overwegende wat betreft de in het verzoekschrift aangeklaagde onduidelijkheid over het feit of de vergunning van 1 jaar al dan niet op proef werd verleend, dat uit het bestreden besluit blijkt dat dit is gesteund op het sub 2.4. weergegeven advies van het bestuur leefmilieu van 25 januari 1991 en van de provinciale dienst voor de bescherming van het leefmilieu van 27 februari 1991 waarvan de inhoud in het bestreden besluit werd overgenomen; dat in beide adviezen gemotiveerd werd voorgesteld om de vergunning op proef te verlenen, volgens het eerste bestuur voor een termijn van 2 jaar, volgens het tweede bestuur voor een termijn van 1 jaar; dat op basis van de in het bestreden besluit weergegeven motivering, die de weergave bevat van de redenen opgegeven in voornoemde adviezen om de vergunning op proef te verlenen, blijkt dat het niet opnemen in artikel 3 van de woorden "op proef" een loutere materiële vergissing betreft en dat verzoeker kon opmaken dat hem wel degelijk een proefvergunning voor 1 jaar werd verleend; dat overigens met een brief van 14 juli 1991 als antwoord op een schrijven van 27 juni 1991 van verzoeker waarbij hij vroeg hem een voorlopige vergunning toe te staan tot aan de uitspraak van de Raad van State, de verwerende partij verzoeker bevestigde dat het een vergunning op proef betrof en dat het al dan niet definitief verlenen van de vergunning zou worden beoordeeld op het einde van de proefvergunning; dat wordt vastgesteld dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord op die grief inzake de aangevoerde onduidelijkheid niet meer terugkomt, en er van uitgaat dat de bestreden vergunning inderdaad een vergunning op proef voor 1 jaar betreft, maar doet gelden dat ook alsdan de andere aangevoerde grieven

onverkort blijven bestaan; dat dienvolgens die grieven zullen worden onderzocht in het licht van een proefvergunning van 1 jaar;

4.1.4.2.3. Overwegende dat verzoeker ten onrechte doet gelden dat het bestreden besluit geen motieven bevat die de verwerende partij deed besluiten de beroepen beslissing van het college van burgemeester en schepenen te herzien; dat immers, als motivering voor het verlenen van de proefvergunning voor 1 jaar, de redenen worden overgenomen die door de provinciale dienst voor het leefmilieu in haar advies werden opgegeven voor het verlenen van de vergunning op proef, te weten, enerzijds het reële gevaar voor ernstige geluidshinder met verwijzing naar de beperkte ruimtelijke scheiding tussen de autoherstelplaats en de dichtst nabijgelegen woning en de vaststelling dat de werkzaamheden plaatsvinden in een metalen loods, anderzijds de discussie over het al dan niet respecteren van de normale werkuren door de exploitant en de klachten die in dat verband werden geuit; dat die motieven voor het verlenen van een proefvergunning afdoende zijn; dat verzoekers betoog dat er geen werkelijke geluidshinder zou zijn en dat de mogelijkheid van geluidshinder op zich onvoldoende zou zijn voor het verlenen van de vergunning op proef niet opgaat; dat immers de essentie van een proefvergunning juist is dat de uitbating tijdelijk wordt toegestaan om de vergunningverlenende overheid toe te laten gedurende die proefperiode zich een juist oordeel te vormen over de effectieve hinderlijkheid van de betrokken inrichting zodat zij na afloop van de proefperiode met kennis van zaken een definitieve beoordeling kan maken van de vergunningsaanvraag; dat te dezen in de adviezen die tijdens de beroepsprocedure werden uitgebracht er voldoende elementen werden aangevoerd die wezen op een reël gevaar voor overdreven geluidshinder en het verlenen van een proefvergunning wettigen, te weten onder meer de aard van de activiteiten, namelijk

carrosseriewerken en het gegeven dat deze worden uitgevoerd in een weinig geluidsisolerende metalen loods, de kleine afstand van maximum 10 meter van de werkplaats tot de naastgelegen woning, de regelmatig ingediende klachten;

4.1.4.2.4. Overwegende, voorts, dat in tegenstelling tot hetgeen verzoeker stelt, het bestreden besluit zich niet beperkt tot een loutere verwijzing naar de strekking van uitgebrachte, maar voor verzoeker onbekende adviezen; dat, integendeel, de inhoud van de adviezen van het bestuur voor leefmilieu en van de provinciale dienst voor de bescherming van het leefmilieu uitvoerig is weergegeven in het bestreden besluit; dat verzoeker op basis van de gegeven motivering kon uitmaken op welke gronden de vergunning op proef werd verleend;

4.1.4.2.5. Overwegende dat uit hetgeen voorafgaat volgt dat het eerste onderdeel niet gegrond is;

4.1.4.3. Overwegende, wat het tweede onderdeel betreft, dat in acht genomen de bij het eerste onderdeel weergegeven elementen die aan de bestreden proefvergunning ten grondslag lagen, niet kan worden besloten dat de verwerende partij de vergunningsaanvraag op een kennelijk onredelijke wijze heeft beoordeeld; dat het tweede onderdeel evenmin gegrond is;

4.2.1. Overwegende dat verzoeker een tweede middel neemt uit

"de schending van art. 10,13,19 van het A.R.A.B en uit de schending van de doelstelling van de reglementering op de gevaarlijke, ongezonde en hinderlijke inrichtingen.

doordat: met de aangevochten beslissing een verbod wordt opgelegd voor de verdere activiteit en verdere werking van machines, inherent aan de exploitatie van de inrichting van 19 tot 7 uur, alsook 's zaterdags, 's zondags en op feestdagen. Meer dat tijdens het werk van de machines de deuren en de vensters van de werkplaats gesloten zijn.

terwijl: de overheid aan een exploitatievergunning slechts voorwaarden mag verbinden die de hinder tot een zodanig peil verminderen dat hij de normale hinder van de nabuurschap niet overschrijdt en geen voorwaarden die iedere hinder uitsluiten";

dat hij dat middel als volgt toelicht :

"De reglementering beoogt het voorkomen van abnormale burenhinder.

Het heeft niet de bedoeling van de exploitatie van de inrichtingen te verbieden van zodra zij enige hinder of ongemak opleveren voor hun omgeving.

Alhoewel verzoeker voldoende beseft dat de verplichtingen van nabuurschap anders kunnen zijn 's avonds en zeker 's nachts, mag men geen absoluut verbod van activiteiten opleggen, die iedere exploitatie onmogelijk maken.

Bijvoorbeeld om 18 u 55 komt een klant binnen met een gesprongen band of een defekte batterij of gesprongen lichten. 's Anderdaags om 6 uur dient hij als aannemer over de vrachtwagen of auto te beschikken. Kan verzoeker dan weigeren om na 7 uur verder te werken of de klant naar huis te sturen op gevaar dat hij bij de andere garage een honderdtal meter verder gaat.

Dat het verbod gedurende de aangehaalde periode had dienen beperkt te worden tot rustversturende werkzaamheden. Het grasmachien van de geuur van verzoeker zal trouwens meer stoornis opleveren";

4.2.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord doet gelden wat volgt :

"2. In een tweede middel voert de verzoeker aan dat de beslissing de doelstelling van het Algemeen Reglement voor de Arbeidsbescherming, nl. het

voorkomen van abnormale burenhinder niet respecteert. De exploitatievoorwaarden opgelegd in het besluit van de Bestendige Deputatie leggen immers een absoluut verbod van bedrijfsactiviteiten op tussen 19 en 7 uur en op zondag en op feestdagen.

De bevoegde technische ambtenaar van de Administratie voor Ruimtelijke Ordening en Leefmilieu -Bestuur voor Leefmilieu stelde voor, teneinde de overmatige burenhinder te voorkomen, exploitatievoorwaarden met betrekking tot geluid en trillingen op te leggen. De Provinciale Dienst voor de Bescherming van het Leefmilieu sloot zich hierbij aan. In deze voorwaarden wordt opgelegd dat '(...) iedere activiteit en iedere werking van machines inherent aan de exploitatie van de inrichting, verboden is van 19 uur tot 7 uur alsook 's zondags en op feestdagen'. Deze voorwaarde werd opgelegd teneinde de rust voor het woongebied met landelijk karakter gedurende de avond, de nacht, het weekend en op feestdagen -periodes met een lagere tolerantiedrempel voor geluid en trillingen- te waarborgen en aldus alle overmatige burenhinder te voorkomen";

4.2.3. Overwegende dat verzoeker als volgt repliceert :

"2. Met verwijzing naar het voorgaande kan er dan ook geen sprake zijn van abnormale burenhinder.

Konkluant wil hier nogmaals beklemtonen dat hij nooit op zon- en feestdagen werkt, steeds deuren en vensters gesloten houdt.

Bovendien doet konkluant voornamelijk herstellingen en onderhoud van personenwagens met uitsluiting van spuitwerken die hij steeds uitbestedt. Het kan eenvoudig vastgesteld worden dat de garage van konkluant niet uitgerust is met een spuitcabine.

Het kan evenwel niet betwist worden dat de bespreking van de werkzaamheden in de tijd te vergaand is.

Het voorbeeld in het inleidend verzoekschrift is wel degelijk relevant in tegenstelling tot de mening daarover van de tussenkomende partij. Als eenmans-bedrijf moet konkluant aan zijn klienteel een service kunnen waarborgen.

De stelling van konkluant blijkt nog duidelijker uit het feit dat konkluant volgens de termen van de bestreden beslissing na 19 u. zelfs zijn administratieve verplichtingen niet zou mogen doen en al evenmin zijn garage zou mogen opkuisen.

Nochtans kunnen deze werken allerminst hinderlijk zijn voor de tussenkomende partij";

4.2.4.1. Overwegende dat in het bestreden besluit als bijzondere exploitatievoorwaarde wordt opgelegd dat iedere activiteit en iedere werking van machines, inherent aan de exploitatie van de inrichting, verboden is van 19 uur tot 7 uur, alsook 's zondags en op feestdagen; (bijlage 2 bij het vergunningsbesluit, punt 5);

4.2.4.2. Overwegende dat een beperkt exploitatieverbod als bijzondere voorwaarde niet strijdig is met de doelstellingen van het Algemeen Reglement voor de Arbeidsbescherming en kan worden ingegeven door een noodzakelijke verzoening tussen de onderscheiden belangen van de exploitant en van de onmiddellijke geburen; dat te dezen de exploitatie van de garagewerkplaats niet onmogelijk wordt gemaakt, maar dat zij enkel wordt verboden in de avond- en nachturen en op zon- en feestdagen; dat aangezien de exploitatie van een autoherstelplaats normaliter overdag geschiedt, verzoeker niet kan worden gevolgd in zijn betoog dat het om een "absoluut verbod van activiteiten" zou gaan "die verdere exploitatie onmogelijk maken"; dat te dezen aan verzoeker de mogelijkheid wordt geboden zijn inrichting gedurende de normale werkuren uit te baten in een weinig geïsoleerde loods, waarbij een bepaald hinderniveau wordt aanvaard; dat, anderzijds, de opgelegde bijzondere exploitatievoorwaarde aan de burenen, wier woning zeer dicht gelegen is bij de inrichting, overigens gevestigd in een woongebied met landelijk karakter, de waarborg biedt dat na een bepaald uur 's avonds, alsook op zaterdag en zondag elke hinder zal ophouden te bestaan; dat in alle redelijkheid de opgelegde geïncrimineerde exploitatievoorwaarde niet zo drastisch kan worden geïnterpreteerd als verzoeker dat doet in zijn memorie van wederantwoord, namelijk dat deze ook een verbod zou inhouden om na 19 uur en gedurende het weekend administratief werk te verrichten; dat het tweede middel niet gegrond is;

4.3.1. Overwegende dat verzoeker een derde middel neemt

"uit de schending van art. 6 en 6bis van de Grondwet

Doordat aan de verzoekende partij het verbod wordt opgelegd tot uitoefening van iedere activiteit en iedere werking van machines, inherent aan de exploitatie van de inrichting, van 19 uur tot 7 uur, alsook 's zondags en op feestdagen.

Waar andere uitbaters van een zelfde activiteit en in dezelfde omstandigheden geen gelijk verbod wordt opgelegd.

Terwijl, op straffe van schending van het grondwettelijk gelijkheidsbeginsel, activiteiten met gelijkwaardige hinder in dezelfde omgeving op gelijke wijze dienen toegelaten te worden, tenzij er een objectieve en redelijke verantwoording bestaat voor een gedifferentieerd verbodsbeleid.

In casu ondermeer de garage Opel, DE TANDT op dezelfde steenweg";

4.3.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt als volgt :

"3. De verzoeker werpt in een laatste middel de schending van het gelijkheidsbeginsel op, omdat aan andere uitbaters van eenzelfde activiteit en in dezelfde omstandigheden geen gelijkaardig verbod opgelegd wordt. Hij verwijst naar de garage Opel -DE TANDT aan dezelfde weg.

De Bestendige Deputatie merkt vooreerst op dat voor autoherstelwerkplaatsen steeds de typevoorwaarden geluid en trillingen opgelegd worden, met aangepaste geluidsnormen en werkuren afhankelijk van de concrete situatie van de inrichting. De verzoeker toont in zijn verzoekschrift niet aan dat de concrete situatie van het genoemde bedrijf identiek is inzake inplanting t.o.v. woningen, constructie van de werkplaats en bedrijfsactiviteiten";

4.3.3. Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord daar nog aan toevoegt :

"3. Ten slotte kan ter staving van haar derde verweermiddel nog worden aangestipt dat Garage Opel-DE TANDT ingeplant werd op dezelfde steenweg tussen bestaande woningen. Deze is bovendien in vergelijking met de eenmanszaak van konkluant veel groter en de

bedrijfsactiviteit is derhalve ook veel intenser en meer omvattend";

Overwegende dat, zoals de verwerende partij terecht stelt, verzoeker geen voldoende relevante concrete gegevens aanbrengt die toelaten te besluiten dat de inrichting waar hij naar verwijst wordt geëxploiteerd in identieke omstandigheden als zijn inrichting; dat overigens in zijn laatste memorie verzoeker verklaart dat de garagewerkplaats Opel-DE TANDT is opgetrokken in metselwerk; dat kan worden aangenomen dat op het vlak van geluidshinder het een belangrijk verschil uitmaakt of carrosseriewerken in een gemetseld gebouw, dan wel in een metalen constructiewerkplaats worden uitgevoerd; dat het ook niet uitgesloten is dat bij de garage Opel-DE TANDT er bijzondere voorzorgen werden genomen voor de beperking van de geluidshinder; dat de door verzoeker in zijn laatste memorie aangebrachte elementen, te weten dat aan de andere garage ook een woning paalt en dat deze garage over een spuitcabine beschikt, niet tot de conclusie kunnen nopen dat beide inrichtingen vergelijkbaar zijn; dat het derde middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van verzoeker.

De kosten van de tussenkomst, bepaald op drieduizend frank, komen ten laste van de nalatenschap van de tussenkomende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzing, op negenentwintig april 1900 negenen-
negentig, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	R. STEVENS,	staatsraad,
	D. MOONS,	staatsraad,
Mevr.	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

M.-R. BRACKE.